

S Z A R V A S

T Á R S A D A L M I és S Z É P I R O D A L M I L A P.

<p>Szerkesztőség Kényes utca 175. Kiadóhivatal Selyem-utca 240. házszám. Deutsensmid János kereskedése.</p>	<p>Megjelenik hetenkint kétszer, vasárnap és csütörtökön reggel. Előfizetési ár: Egész évre 5 frt — kr — Félévre 2 frt 50 kr. Negyed évre 1 frt 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr</p>	<p>Hirdetések árszabályszerint vétetnek fel. Egyes számok kaphatók: a kiadóhivatalban és Nyácsik S. utóda kereskedésében.</p>
---	--	---

Jókai Mór.

A francia esprit-nek köszönhetjük ezt a szellemes axiomát: »Mond meg hogy mit eszel, és én megmondom, hogy ki vagy:» Ennek a szellemes mondásnak analogiája-képen mi is azt írhatjuk cikkünk fölé mottónak: »Mond meg hogy ünnepsz és én megmondom, hogy mennyit érsz.»

Ebben az országban talán még sohasem kínálkozott olyan fényes alkalom bizonyítani, hogy a nemzet miképpen ünneplheti nagyságát, miképpen örvendhet azon, hogy az ország géniusza egyik fénkölt gyermekében számára is mennyi dicsőséget szerzett, mint most, a mikor arról van szó, hogy mindanyunk fényességét, irodalmunk egyik legmagaslóbb alakját: **Jókai Mórt** jubiláljuk.

Első alkalom ez arra, hogy a nemzet bizonyítsa, egy élő költőjével szemben az elismerés és hódolat

lelkében gyökeredző tudatát, és ez egyszer ne akkor nyujtsa a babért, a mikor az, akinek fején akarja tűzni, már nem sütkérezhet a nemzeti elismerés meleg éltető fényében, hanem a mikor még maga is a régi törhetlen erőben az ifjuság minden várásával épp úgy, mint ötven évvel ezelőtt újból és újból leróhatja köszönetét a háláért.

Az a lángész a kit ünneplünk a kinek hálánkat lerójuk, a kinek hódolatunkat bemutatjuk kinek hosszú életet könyörgünk az Istentől: **Jókai Mór** még közöttünk él, még részese a mi örömeinknek, és nekünk megadott, hogy mint hálás kortársai elébe álljunk a mikor szakadatlan író munkálkodásának ötven éves jubileumát megünnepli mondván: Nagy kincscsel ajándékozta meg bennünket, és mi nem vagyunk érte hálátlanok. Egy egész könyvtárt irtál a számunkra nevedet tiszteli és nagyrabecsüli az egész világ és az a glória a mely homlokodon ékeskedik

miránk is juttat néhány sugarat és a e diadalod ami diadalunkat jelenti.

Nos hát mutassuk meg hogy a mikor egy igazán nagy költőnek jubileumát történelmi nevezetességű ünnepé akarjuk tenni, akkor nem elégünk meg azzal a külső fényvel azzal a tartalmatlan lelkesedéssel a mely eddigi jubileumunkat és eddigi ünnepeinket karakterizálja. Mutassuk meg hogy egyszer immár örömeinket, elismerésünket, tiszteletünket és hálánkat cselekedetekkel is kifejezzük és nem csak szavakkal.

Itt az alkalom, Magyarország a melyet a külföld még mindig szeret a kelethez számítani szakíthat régi tradícióival, és örömeinek az erkölcsi alapot meg tudja adni. Arról van szó hogy mi **Jókai Mór**nak jubileuma napján a nemzet honoráriumi képpen **százezer forintot nyujtunk át.** Gondoljuk csak meg, hogy mi ez az összeg és mi volna ennek százszorosa is ahhoz az ajándékhoz képest a mit m

T Á R C Z A.

Nevem Szabó.)

—Humoros beszélyke.— Irta: Mártonfi Imre (Vége).

A házmesterrel tudatták a dolgot, ki készséggel ajánlkozott, hogy örködni fog és elcsúpi a gazembert.

Meggyújtották valamennyi petróleumlámpát, hogy világos legyen, ha jó és ne gyilkolhassa meg őket egymásután a sötétben.

Ekkor jött Szabó.

Midőn a »méltóság« meglátták a számotagú társaságot, azt mondták egymásnak »Ah! jönnek már a gazemberek?«

Szabó nagyot bámult, midőn a házmester bunkósbottal felfegyverkezve fogadta és lakásáig kísérte, a nélkül, hogy szólt volna.

— Barátságos, de nagyon félős emberek, gondolta magában. Mennyire aggódnak, hogy bajom ne essék.

A második emeleten mindnyájan sorfalat képezték.

Némán, de félig ijedt, félig fenyegető arccal úgy, hogy valóságos vesszőt kelle futnia szobájáig.

Szabó zavartan köszöntött.

Azonban alig lépte át szobája küszövét, midőn az ajtót kívülről rázárták.

— Igy ni, rablóvezér ur! — szóltak be a kulcsjukon, most foglyunk és ha erőszakosan akar szabadulni, golyót röpitünk agyáha, tisztelt Szabó úr!

A selyemsímaságu Szabónak, ki oly bársonyos lagysággal akart az életem át-surranni, hideg veríték borítá homlokát.

Miféle emberek közzé jutott!

Talán tébolydában fogadott szobát?

Kétségbeesetten nézett körül szobájában. Minden ingót kihordtak volt abból, csak a pamlagot hagytak ott. Erre feküdt Szabó barátom, hogy bevárja a reggelt.

Súlyos álmok gyötörték. Majd kényeszerubbonyt érzett testén, majd czellában látta magát. Mint gyilkost fogták el, pedig nem gyilkolt, csupán »könyvelt.« De az mit sem használt. A vérpadra hurczolták és lefejezték.

Feje lehullott a... padlóra. Fölébredt.

A pamiagról esett le almban. A nap sugarai elárasztották a szép nagy szobát és a méltóságos asszony állt előtte és zavartan

mosolyogva adta tudtára, hogy Szabó új üzletéből a házi szolga elhozta holmiját. Azután őszintén elbeszélte ijedelmét és bossánatot kért, amiért nem hitte, hogy Szabó a neve.

— Magam vagyok oka, felelte Szabó barátom. Nevom oly közönséges, hogy azt nem mondani, hanem bizonyítani kell. Föl-fogom ijedelmét.

Azóta a »méltóság« mindent elkövetnek, hogy a Szabó név másodjának megkönnyítsék életét, a miért ártatlanul kellett szenvedni; és Szabó barátom nagyon jól érezheti magát nálunk, mert már... öt hét óta lakik ott.

Koldusak és csavargók közgyűlése Szarvason.

Alamizsna kéregető és mindennemű csavargó körökre nagyfontosságú gyűlés tartatott tegnap a piacon.

A gyűlés, melyen nagy számmal volt képviselve a koldus és a szarvasi lazaróni világ, hajnalban 6 órakor vette kezdetét. A gyűlés kezdetén egy öreg siket-néma koldus indítványára A. A. városunkban előnyösen ismert utca-tekergő, a gyűlés tiszteletbeli elnökevé választott.

kaptunk Jókai Mórtól? Megfizetheti-e egy nemzet nagy férfianak csak megközelíthetőleg is azt a kincset a melylyel ő lett gazdagabb. Azok a boldog órák a melyek bearanyozták ifjúságunkat a mikor Jókai Mór egy-egy könyvének olvasásába mélyedtünk el, az a sok szellemi kincs, a melyet az ő költészetének forrásából vettünk magunkkal az életbe és mindazok az ódes reminisz ciznciák a melyek lelkünkben a Jókai névvel vannak összeforva megválthatók-e arannyal, megjutalmazhatók-e pénzzel, meghálálhatók-e szóval?

Tiszteletre méltó önzés az, hogy Jókai Mórt aki öt évtizeden keresztül nekünk dolgozott, és a mi gyönyörűségünkre fáradozva őszült meg, még évek hosszú során át a miénknek akarjuk tudni gondtalan aggkört óhajtunk szerezni annak akinek poézise még mindig kiapadhatatlan, szelleme még mindig alkot, hogy menten anyagi gondoktól, az élet prózájától, ezentek is megnyilatkozzék számunkra az ő géniusza.

Százezer forintot adunk mi neki és mi meg kapjuk érte az ő **összes műveit**: egész könyvtárát az ő páratlan szépségű és minden időkre szóló munkáinak. Az a nemzeti diszkiadás a melyet a jubileum alkalmával sajtó alá rendeznek, fogja az irodalom történelmében megörökíteni a nemzet örömnapját és ugyszolván módjában van

mindenkinek megváltani a maga helyét a jubileumban való részvételre a kiadás egy-egy példányával. **Módjában van mindenkinek hozzájárulni a jubiláris munka létrejöttéhez**, és a tiszteldijhoz, melyet mint a nemzet honoráriumát nyujtanak majd át a koszos költőnek. Szomorú volna már az is hogy ha kételkednénk e vállalkozás keresztülvételében szomorú és lesújtó volna már az a tudat is, hogy nem találkoznék Magyarországon **ezember** a ki e diszkiadás megrendelésével konkrete hozzájárul az ünnep sikeréhez. Megsérti az ennek a nemzetnek lelkesedő képességét és erkölcsi értékét a ki csak feltételezi is hogy ilyen alkalomkor a társadalom nem lesz áldozatkész és vajjon találkozik e olyan küldöttégg, a mely majdan pirulás nélkül járulhatna az ünnepelt költő színe elé, ha a részvétel most is csak szép szavakban nyilatkoznék meg?

Azért tehát újra és újra felhívjuk közönségünk figyelmét a nemzeti ügyre és **felszólítjuk városunkat, és társadalmunk vagyonosabb osztályát a mozgalom legerélyesebb felkarolására** mert a mulasztás és a közöny szégyent hoz minden magyar ember fejére, de különösen sújtja azokat a kik hazafias lelkesedésüket minden alkalomkor gyönyörűen kiczirkalmazott tósztokban hangoztatják, de a mikor cselekedetre kerül a sor nincsenek az elsők között és arányában képes-

gükhöz vagyoni viszonyaikkhoz nem sietnek beszédeikben ígéretképpen hangzó áldozatkészségüket a kellő formában beváltani

Ne elégedjék meg egy város sem azzal hogy jubiláris küldöttséget alakíts a diszkiadás egy példányát megrendeli, hanem vegye fontolóra hogy azok a költségek a melyekbe esetleg az ünnepi deputáció hangverseny illumináció kerül sokkal nemesebb czélokra fordíthatók s e jubileum a mely komoly jelentés **alkalmat nyújt a városoknak arra hogy a kiadásból minél több példányt megrendelve iskoláikat intézeteiket és kulturális czélokat szolgáló testületek olyan munkával ajándékozzák meg a mely páratlan a m irodalmunkban s talán egyelőül áll a világ literaturájában is. Kettős czélt érünk el ilyen módon: **jubiláljuk a költőt és szolgáljuk a kulturát****

Ime példával járnak elől az ország nagyjai a politikai élet kiválóságai és tudják ok ki volt az első magyar nő a ki minden felszólítás nélkül jött és megrendelte a jubiláris munkát: koronás vádnöknője országunknak **Erzsébet királyné**. Gondolják meg a városok, testületek, egyesületek, intézetek és magánosok, hogy az egyszerű nem olyan ünnepről van szó a melyet egy-egy bankettel ünnepélyes közgyűléssel, arc kép leleplezésével elintézni lehetne. Mert ehhez mindez ember ért, lelkesedését ilyen formákkal beváltani senkinek nagy megerőltetésébe nem kerül, de még

A gyűlés az indítványt dörgő éljennel fogadta s három sánta koldusból álló küldöttség menesztelett a nagy férfianak a városháza *legföldszintjén* levő hivatalos lakására hogy tudtára adja méltó kitüntetését.

Azonban mint később a küldöttség jelentést tett a gyűlésnek, az érdemű férfi nem találatott már szokott tartózkodási helyén, mert a bizottság megérkezte előtt, kimenekült az őszi hőség elől a Károlyi-kert nyaraló helyiségébe (fát vágni) *üldülni és szórakozni*.

Azután a néma koldus, elnökül választatván, előrdta, hogy mi czélből hivattott össze a gyűlés.

Nagy fontosságú dolgok történtek — kezdé — ez évben szenvedő atyámfiak s osztályosorom a nyomorban! Oly dolgok melyek általa veszélyeztetve van kenyér- illetve *pálínka* keresetünk. Eltekintve attól, hogy a »spiritus-vogyes« napról-napra drágul, mint egy teljesen *vak* és gyamoltalan tarsunk *olvastu* a kenyérpiacon egy turógöngyölő ujságban, még a *valuta* rendezés is megachezitette szánandó sorsunkat.

Ebben a szellemben folytatta tovább a csavargó-elnök beszédjét. Emelkedett hangon kifejtve, hogy a valuta rendezés által a orgalomba boesajtott apró pénz, a *fillér*,

mely csak *egy fél krajczárt* képvisel, mint sötét vihar-felhő totul a magyarországi koldus, csavargó és utca-tekergő társadalmi osztály derült egére.

Kifejté beszédében, hogy miben áll a veszedelem. Elmondja, hogy, mindeddig a közönség így krajczárral adózott a koldusok alkalmával a közhumanizmusnak, addig ezután csak egy fillérrel fogja elesítítani jótékonyági érzületét. Mig ezelőtt a krajczár — korszakban kielégítő babérokat szerzett a koldus pályán, ezentul a fillérkorszak beálltával *felnyírné foy csökkenni a a koldus jövedelem*. Ugyanezen eset áll fenn a csavargók es nemzetközi utca tekergők bórravaló díjazásánál is.

A gyűlés tagjai elszörnyülködve némán hallgattak a magas szárnyalású beszédet. A beszéd végeztével pedig éktelen ordítóásban törtek ki s mankóikkal fenyegetőleg hadonazva, vállakra emelték az elnöküket. Mikor elesenededett a hangulat az elnök újra elfoglalta helyét, újra beszélni kezdett, beszédében indítványozván hogy:

Panaszmemorandum terjesztessék fel a pénzügyministerhez, melyben a után roszszalásukat kifejezték legyen a valutarend-

zés alkalmával velük szemben tanusított tapintatlanságáért kéri a *fillér illetve a fél-krajczáros pénzenem ellőrlését*. Ellenkező esetben kéri sürgős intézkedését, hogy az új valuta-korszak beállta folytán *koldus pótlék* ezimen, hatósági javadalmakat létesítsen.

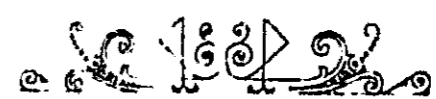
Azután földrengető larma és zaj között elhatározta a gyűlés, hogy ha a minster e tárgyban semmit sem tesz, összeköttetésbe lépnek Magyarország összes helyiségének koldus és csavargó köreivel s *összeesküvést* forralnak.

Addig is pedig míg tervök sikerülne s a koldus sztrájk tetté leend, elhatároztak hogy mindazokat kik *félkrajczár értékben* tesznek eleget könyöradományozó kötelességüknek *megváltik*. Miután pedig egy vak koldus *meglátta*, hogy egy bátorléri közeg, azaz rendőr közeledik a gyűlés helye felé, figyelmezteti társait s az elnök berekeszti a gyűlést.

Ezután a tömeg »Abeszug a valutára« »Halal a filléresekre« kiáltásokkal elszéledt a városba koldulni.

A tudósítás hitelül:

Akárki.

kell ragadni az alkalmat annak a bebizonyítására hogy a kik Jókait tisztelik, tiszteletüket és elismerésüket impozáns módon tudják nyilvánítani és méltón a költőhöz, méltón önmagukhoz, méltón abhoz a nagy naphoz a mely ugyszólván határköve lesz hanyatló századunknak.

Csak ismételhethük azt a mottót a melylyel ezikkünket bevezettük! »Mond meg hogy ünnepelsz és én megmondom, hogy mennyit érsz.»

H I R E K

— Regaleügy. A város és a reg. közbirtokosság közt létrejött egyességből kifolyólag, f. é. Decz. 31-éig a birtokosi főkönyvek is a városnak átadandók lévén, a közbirtokosság képviselője elhatározta, hogy a birtokosi főkönyvek lehetőleg tisztába hozassanak, s e végből felhívtak az érdekelt illetményesek arra, hogy az adásvétel örökösödés, időközi elhalálozások stb. czimen levő átírásaikat f. é. nov. 20-áig eszközöljék. Ennek folytan az érdekelt családtagok legutóbbi (1888-ik évi) birtokosi főkönyvet siettek megtekinteni, s az alelnök és a pénztárnok valóságos ostromnak voltak kitéve a nagy számmal jelentkezők által, és miután az időközi változások folytan hivatalos családi értesítők behozatalára lőnek utasítva, megszállották a lelkész urak helyiségeit ilyenek kivételére. A lelkészi hivatal nem volt képes f. é. nov. 20-áig a halotti, keresztelési, házassági stb. tételeket kikeresgelni, a mi miatt némelyek 3-4 napig is eredménytelenül voltak kénytelenek várakozni, míg a sor rajuk kerül. — Ezen indokból kénytelen volt a közbirt. képviselője a már kifizőtt határidőt f. é. Decz. 1-ig meghosszabítani. — A főkönyv kijavításánál egy 7 tagú küldöttség naponkint folytan dolgozik, s eddig mintegy 250. családot hozott rendbe, — és ott, hol némely tagok ki lettek hagyva, békebiróságilag intézi az ügyeket. Valljon képes leendő a küldöttség a reá bízottakat a kifizőtt időig eljlesíteni?.. Méltán kétségeskedtünk, mert a leányágon levő utónemzedék az országos kárpótlás kinyerésén vérszemet kapva, nagy számmal igyekszik vélt jogait érvényesíteni. A birt. főkönyve egyébként is olyan természetű, mint a kataster, mert folytonos változásnak van kitéve, ez okból Dec. hó végeig is halálozások fordulván, elő, az utódok a főkönyvbe utólag bejegyzendők lenednek, mely esetek csakis majdan a város által havonkint eszközölhetők. Egyébként a bizottság működését annyiból még is siker fogja koronázni, a mennyiben a bonyolódott családi viszonyok legnagyobb részben általa meg fognak oldatni, s a költséges perek száma tetemesen fog csökkenni. A bírói letétben levő kártalanítási összeg a gyulai Fir. Törvényszék által már ki lett utalványozva, az értékpapírok csakhamar be fognak váltatni így a pénz kiosztás Decz. hó közepe táján megkezdhetik miután a birtoklásból kifolyó családi viszonyok a kiküldött bizottság által rendezve lettek.

— Hivatalos vizsgálat. Demjén Ernő kir. posta-távirtdai segédtitkár a napokban a helybeli m. kir. posta-távirtda részletes megvizsgálása czéljából városunkban időzött. Ez alkalommal a vizsgáló biztós ur a lapunk mult számában felhozott sérelmek megvizsgálására is kiterjesztette figyelmét. Örömmel tapasztaljuk azt, hogy, a kir. postaigazgatóság a közönség körében felmerülő panaszokat azonnal és a legerélyesebben vizsgálta meg, Ily fegyelem és ellenőrzés mellett hisszük, hogy a panaszok rövid idő alatt orvoslást is nyernek.

— Névváltoztatás. Shlosszer János szarvasi illetőségű budapesti lakos nevét Lakatosra változtatta.

— A jövő évi iparhatósági megbizottak választása f. év december 9-én d. u. 3 órakor fog megtartatni.

— Elhaltak városunkban f. hó 22 - 25-ig Szilágyi Pál 4 éves (1243.) Marczalák András 1 éves (Ó-temető.) Gulyás Zsuzsanna 2 éves (758.) Plentri Pál 74 éves (893.)

— Rosz pallók. A bellehemiek az illetékes hatóságnál panaszt emeltek a rosz pallók miatt.

Uj iparos. Zsuraf János helybeli lakos cipész iparra engedélyt nyert.

Megszűnt ipar. Klenk József eszmadiai iparáról lemondott.

— Az izraelita imaház perselyeit ismeretlen tettes eddig még fel nem derített módon feltörte s az azokban levő 8-10 forintot elemelte. A rendőrség és csendőrség erélyesen nyomozza a templomrablót.

— Leányrablás a cigányok között. Csulérd Dobos vándorcigány a napokban éjjeli hetedmagával (valamennyien cigány férfiak) a gyoma-kondoros határszélen az utfelet tanyázó egy másik vándoresajtot megtámadott s ezektől egy 14 éves cigányleányt Kolompár Mariát elrabolta. A rabló-cigányok Kondoros felé távoztak el kocsijukon. A hatóság a nyomozást megindította.

— Mezőtur Jókainak. Mezőtur város közgyűlése napokban Jókai Mórt díszpolgárrá választotta és a díszpolgári oklevél átadásával Mészáros Endre polgármestert és Adám Sándor dr. ügyvédet küldte ki. Együttal a közgyűlés a város nevében előfizetett Jókai műveinek jubileumi kiadására, melyet a mezőturi központi kaszinó is megrendelt.

Irodalom és művészet.

A »Hét« legutóbbi száma a következő változatos tartalommal jelent meg: Krónika. Gróf Csáky Albinról. Odahaza, költemény Heltai Jenőtől. Excelsior, Vértesi Arnold beszélye. Budapest a Kávéházban. Kobor Tamás genréje. Pusztulás költemény Telekes Bélától. Tévedni orvosi dolog. Gárdonyi Gézától. Poeta-szerelem Miklóstól. Az ezüst szelence. Dumas. Fils Saison. Krónika II. Innen Onna. Irodalom. Színház. Képtalány stb. A »Hét« előfizetési ára egy évre 10 forint.

C S A R N O K.

A tanító képzői intézet.

I.

Nyolcz órát harangoztak. A hosszú keskeny, sötét folyosón gyülekezni kezdtek a növendékek. A bejárók a lépcsők felől jöttek, a vasrácsos ajtón, melyből egy kis, világosság szivárgott a nedves zúgba; a bennlakók párosával, a konviktusba nyíló ajtó mögül tünedeztek elő. Csakhamar két roppant hosszú sor képződött a folyosón. Balra kézt, a puszta fal mentén, a bejárók; jobbra pedig, a három osztály és az igazgatóság ajtaja előtt, a bennlakók.

— Rajta, kisasszonyok! kiáltott De Donató egy huszonnyolcz éves vén leány, akinek énekesnőnek kellett volna lennie, de elvesztette a hangját.

Már harmadszor kiállotta, de senki sem hallgatott rá. A bejárók fecsegték egymás között. Még fejükön volt a kalap és ki sem gombolták a felöltőiket. Ott álltak a sár ellen felhuzott ruhában, csatáros czéppőben, hónuk alatt a könyvekkel, a rajzeszközös skatulyában a gyakorlatos füzetekkel és a reggelit rejtő papiros csomagokkal. Magukkal hozták ez esős reggel minden csúf nyirkosságát. A fehér galléros fekete főkötős bennlakók sokkal csöndesebbek voltak jó száraz szürke ruhájukban; de a feketeszemű, pirosajku kedves karmela Fiorillonak, mint rendesen, most is folyt az orra vére; Alessandrina Fraccacreta, a rut szentimentális leány szemgyulladásban szenved és iszonytató csunya volt, hiába öntözte magát tele illatszerrel és hiába fűsüködött ki olyan kaczerára, amiért különben mindig meg szokták büntetni; Ginevra Barracco egyre fujta az orrát, mert akarva nem akarva folyton sirt; Giovanna Abbatonának kelés volt a bal kezén, miután a jobbról elmúlt. Valamennyi bennlako betegesnek, halaványnak látszott, mint az olyan leányok, akik nedves helyen laknak, rosszul táplálkoznak és égő gaz mellett alusznak. Énekelni? Sem a bejáróknak, sem a bennlakóknak nem volt kedvük énekelni ezen a reggelen; a bejárók már elfáradtak a hosszú utban és összezártak, az esőleben gazolva a bennlakók pedig dideregtek a régi jezsuita-klasztromban, melynek dűtedező falairól szivárgott a víz.

— Rajta, kisasszonyok! kiáltott ismét De Donato és tapsolt; aztán megadta az első hangot.

Vagy ötven növendék halkán, egykedvűen kezdte rá a reggeli ének első versszakát:

Van atyám az örök égben,
Ki életet adott nékem;
És ő egy szent fia vére
Méltatott az üdvösségre.

Lassu, egyszerű, kezdetleges ének volt ez, mint az ábéczés gyerekek első silabilizálása, a leányok nem erőltették meg hangjukat, mintha álmukban énekelnének s ugy ejtették ki a szöveget, mintha egy kukkot sem értenének belőle. A többi száz növendék meg ki se látotta a száját; de nagy néma

jelenet folyt le a bejárók és a bentlakók sorai között: jelentős pillantások, mosolygások és jelek váltása. A kemény igazgatói rendelet ugyanis erősen megtiltotta, hogy a bejárók és a bentlakók ne érintkezzenek egymással, amiből természetesen épp az következett, hogy ez a tilos barátság annál jobban burjánzott, persze nagy ovatosan és suttymban. A bejárók és a bentlakók között rajongással határos szövetségek támadtak és egymást érték az apró szolgálatok: levelek postára csempészése s a válaszok elhozatala, regénykölsönzések, ajándékba hozott szeplőmulasztó szappanok és a többi. Ez a tilalom volt az oka, hogy ez a sok fiatal fej szüntelen az előljárok kijátszásán töprekedett. Énekelni? Most, mikor itt álnak és ezer szállal fűzi őket egymáshoz a szeretet és gyűlölség, a vonzódás és az idegenkedés, a türelmetlenség és az idegesség! Az álmos, unatkozó énekesek csak folytatják:

Van anyám itt e világon,
 Ő legnagyobb boldogságom;
 Mindig velem: közel távol,
 Gondoskodik, őriz, ápol;

A melia Bozzo, egy karcu zöldszemű barna első éves bentlakó, igazi szerelmes pillantást vetett Caterina Borrelli egy harmadéves hejáró felé akinek vastag pisze orra volt és közellátóknak való szemüveget viselt ami valami félig gunyos félig fitymáló kifejezést adott arcának: Caterina Borrelli pedig kezében egy hervadt rózsát tartott melyet három nap előtt kapott! Amelia Bozzótól. Gabriella Defeo harmadéves szőke bentlakó negédesen fordított hátat Carolina Mazza harmadéves bejárónak akivel tegnap összezsörtölődött; és Carolina Mazza jegyzőkönyvét forgatta, hogy ne legyen kénytelen oda nézni. Nem énekel Artemisia Jaquinangelo. a férfias arcú rövidre nyírott hajú és sovány fiúhoz hasonló termetű leány sem mert Giudetta Pezza, az első éves bejáró nem szerette őt többé. Giuditta Pezza, Maria Donuaruma felé mosolygott de hiába Maria Donnaruma azon töprengett, hogy Annina Casele hozott-e neki levelet a postáról. Maria Valente messziről egy névjegyett mutatott barátjának, Gaetanina Bellezzának, akit mindynki butellácska néven ismert mivel kicsiny és gömbölyű volt. Majd kézről kézre járt egy illatszeres üveg, amelyet Clotilde Marcsa vett Allessandrina Fraccacretának a szentimetális esuf kaczernek.
 (Folt köv.)

Nyiltér. *)

*) E rovatban közlötteknek sem alakja sem tartalmáért nem vállal felelőséget A szerk.

Elveszett versek.

Négy levél.

I. (Ma.)

A »Szarvas« Tekintetes kiadóhivatalának.

Helyben.

Tisztelt kiadóhivatal! Kérem sziveskedjék lapja vasárnapi számába az alábbi hirdetést beiglatni.

Elveszett.

A Beliczey-utcán egy körülbelül két, három kilogram súlyu.

versfüzér.

A szives megtaláló, ha nekem átadja, 500 forint jutalomban részesül.

Szarvas 1893. November 11-én

Nagyöcsödi Athanász
 költő, a versfüzér szerzője.

A hirdetés számláját, kérem kedves atyám nagyöcsödi Bálint czimére Endrődre küldeni, minthogy én versfüzérem elvesztése után teljesen lesújtott állapotban vagyok, s nem törődöm ily csekélységekkel.

Szarvas 1893. November 11-én.

Tisztelettel.

Nagyöcsödi Athanász
 joghallgató és költő.

II (Holnap.)

Imádott Irénkém! Drága angyalom!

Kegyed az még igaz, hogy nem végezted be teljesen a felsőbb leányiskolát, de már tudja azt, hogy a költészet isteni hatalmában van az örök boldogság. Én is ezt valom és tudom. Ma akartam önnek átadni versfüzéremet, de mint ábrándozva haladtam végig a Beliczey utcán elvesztettem az egész paksamétát. Ide mellékelem a »Szarvas« Nov. 12-iki számát, melyben 500 frtot ígerek a megtalálónak Nem hiszem, hogy e nagy áldozatnak is sikere legyen. Az emberek szeretnek visszaélni szerencsénkkel, a ki megtalálja verseim, aligha fogja visszaadni. Addig is elégedjek meg azzal, a hogy imádom! Legyen holnap Lövenfeld

N. Athanász.

III. (Holnapután reggel.)

Tisztelt kiadóhivatal!

Kedves fiam — a kinek legközelebb letöröm a derekát — egy számlát küldetett az urakkal a nyakamra. Itt a pénzünk, kifizetem. Azonban az a dologban a komisszág az urfi részéről, hogy diák létére, már jogásznak írja alá magát s olyan verseket keres, a miket soha el nem vettett, de soha meg sem írt, mert olyan számár a versírásban, akárcsak én. Azért csinálja a komédiát, mert el akar bolondítani egy fruskát. Majd elnyujtom úgy, hogy megemlegeti. Egyebekben vagyok,

hazafias tisztelettel

Endrőd 1893. November 15-én

Nagyöcsödi Bálint
 földbirtokos.

III. (Holnapután este.)

Imádott Irénkém! Bocsanat, nem mehettem Lövenfeld felé. Egy kis komoly beszélgetésem volt a papával. Kegyéde a sirig.

Athanász.

U. i. Sári, a vén szakácsné, a fi le-velem viszi, akár mit mond, ne higgye el.

Ugy se látott az egész brutalitásból semmi legfőlebb csak hallomás után beszélhet.

Athanász.

A másolatok hiteléül.

D.—h,

Vasuti menetrend

I. Szarvas-Mezőtúr

Induló-vonatok.

7415. 741i. 7413.

reggel d. e. d. u.

3.45. 9.33. 1.55.

Érkező-vonatok.

7416. 7412. 7414.

reggel délbe este

8.33. 1.21. 5.44.

II. Szarvas-Mezőhegyes.

(Érvényes a megnyitástól kezdve.)

Induló vonatok.

8112. 8114.

reggel d. u.

4.10. 1.43.

Érkező vonatok.

8111. 8113.

d. e. reggel

1.42. 8.59.

Felelős szerkesztő: Mihálfi József

Főmunkatárs: Epstein Miklós.

Mindenféleköhögést

hurutos bántalmat a légzőcsőnek és gégefőnek valamint a tüdőnek továbbá a *élelgyési nehézségeket, szűkmellűséget, asztmát, elnyálkosodást, görcsös és számar köhögésre kedtséget, torokcsiklanauozást, kezdődő mellbetegégeket* a leggyorsabban távolítja el, a már évek óta legjobbnak bizonyult orvosi rendeletre készült és orvosilag ajánlott szer a Szent György Thea. Egy csomag: 50 kr. a hozzá tartozó Szent György huratpor egy dobozza pedig a legpontosabb orvosi használati utasítással együtt szintén 50 kr. A javulás már egy pár mulva észlelhető. Két csomagnál kevesebbet nem küldünk. Postai küldeményeknél 20 kr. csomagolási és fuvarlevél díjjal több küldendő. Minden rendelmény egyenesen a *Szent György gyógyszerárba* küldendő Bécsbe V, 2 Wimmergasse 33. E gyógyszerek árai postautalványon előre küldendők be.